

[Lone Dybkjær]

Jeg har lyst til at citere det britiske *The Economist*, som jo ikke kan siges at være et revolutionært, rødt blad. Det har en leder på basis af en analyse, der er foretaget af hele arbejdsløhedssituationen i England, som naturligvis ikke umiddelbart kan sammenlignes med Danmark. Det, man er rystet over, konkluderes det i lederen, er den apati, som de arbejdsløse har, denne fuldstændige håbløshed, denne voksende fornemmelse af, at man aldrig får et job. Herom siger lederen: det er en langt mere foruroligende situation, end politikerne overhovedet på noget tidspunkt giver udtryk for. Det er jeg enig i. Den siger selvfølgelig også, at det burde politikerne tage langt mere alvorligt, og det mener jeg også er nødvendigt.

Jeg mener, at det, vi er nødt til at tage fat på, er: hvilke grupper er egentlig tabere i det her? Vi ved, at 680.000 passerede arbejdsløhedskasserne i 1981. Nogle af de mennesker er jo kommet i arbejde igen, og nogle er virkelig langtidсарbejdsløse. Men vi kender alle sammen eksempler på, at nogle er tabere i det system, og nogle er ikke tabere i det system. Vi snakker meget om vigtigheden af at gøre noget for de unge, og det har vi også gjort som parti, men selvfølgelig bliver vi også nødt til at se på de 45-årige mænd eller kvinder, der bliver arbejdsløse. De kan jo også, hvis ikke de har en ordentlig uddannelsesmæssig baggrund eller har en uddannelse, der er blevet forældet, blive ganske hårdt ramt og have meget dårlige muligheder for reelt senere at komme ind. Derfor synes jeg, det er nødvendigt, at vi kikker på: hvad kan vi gøre for den gruppe med de 200.000 arbejdsløse?

Det er klart, at vi skal prøve på at sætte arbejde i gang, som jeg også har sagt, og her viser statistikken jo, at antallet af mennesker beskæftiget blandt de selvstændige er gået i vejret. Det er i øvrigt også noget, som det britiske *The Economist* peger på, at her bør man sætte ind. I virkeligheden bør man i forbindelse med iværksætterordninger, som hr. Dyremose og hr. Ivar Hansen også var inde på, gøre de selvstændige meget opmærksom på, at de faktisk ved hjælp af alle de ordninger, vi har lavet, har mulighed for at få et godt startgrundlag med en billig arbejdskraft, fordi vi sender nogle penge med de arbejdsløse. Derved kunne de måske få en bedre opstart. Selvfølgelig skal vi også kikke

på alle de papirer og ordninger og regler, de i øvrigt rammes af. Der er jeg enig i noget af det, der har været sagt.

I øvrigt mener jeg også, at det bliver nødvendigt at tage fat på arbejdsformidlingen. Vi ved godt, at arbejdsformidlingen ikke fungerer. Den er overbelastet totalt. Jeg mener ikke, at det bare er ved at nedskære personalet, at man skal tage fat i den, det vil jeg godt sige, men det kan være, vi skal finde en helt anden struktur for hele arbejdsformidlingen. Det kan da godt være, at man f.eks. skal overveje i højere grad at gøre formidlingen kommunal eller i hvert fald arbejde meget alvorligt med nogle strukturændringer inden for arbejdsformidlingen – simpelt hen i erkendelse af, at arbejdsformidlingen ikke er i stand til at løse de opgaver, den er stillet over for.

Derudover ligger der også nogle opgaver, som er gået videre til den nye regering fra den tidligere regering som følge af administrationsrapporten, der kom. F.eks. spørgsmålet om at definere »passende arbejde« – om vi virkelig kan fastholde at definere »passende arbejde« så snævert, som vi hidtil har gjort – ligesom jeg også tror, det er helt nødvendigt, at vi får en stærkt øget mobilitet, hvis vi skal løse nogle af problemerne.

Jeg vil godt slutte med at sige, at jeg tror, det er nødvendigt, at vi prøver at åbne op for hele spørgsmålet om, hvordan vi håndterer de arbejdsløse, når de får udbetalt dagpenge. Princippet er jo i dag og har hidtil været, at man intet må foretage sig, hvis man modtager arbejdsløhedsdagpenge, stort set. Det går endda så vidt, at vi har eksempler på, at nogle unge, der hjalp til i nogle stormflodsområder, dengang vi havde naturkatastrofen for et år siden, fik taget arbejdsløhedsdagpengene, fordi de gik ned og hjalp med at rydde op og alt muligt andet. Det er vanvittigt, og der er ingen, der kan forklare fornuften i det for nogen mennesker.

Dermed være ikke sagt, at vi uden videre kan bryde med systemet, for det skaber naturligvis en række problemer – navnlig i forhold til organisationerne, men lad det så være, men selvfølgelig også, hvis man begynder at udnytte ordningerne.

Jeg tror altså ikke, det kan nytte noget, at vi bliver ved med at udbetale arbejdsløhedsdagpengene passivt på denne facon. Vi kommer til at spørge os selv, når mennesker har